

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU**

Broj: 09 0 U 021351 14 U

Sarajevo, 11.09.2017. godine

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Aida Salčinović - Kuljanin, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH”- Transparency International Bosne i Hercegovine“, Banja Luka, ulica Gajeva broj 2, zastupan po Đikić Emiru, Predsjedavajućem Odboru direktora, protiv tuženog Ministarstvo za rad, socijalnu politiku, raseljena lica i izbjeglice Kantona Sarajevo, radi poništenja rješenja broj: 13-49-7075-1 od 26.05.2014. godine, u predmetu zahtjeva za pristup informacijama, dana 11.09.2017.godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj: 13-49-7075-1 od 26.05.2014. godine i rješenje tuženog broj: 13-49-7075 od 23.04.2014. godine, se poništavaju i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, bliže označenim u uvodu presude, odbija se kao neosnovan prigovor na rješenje broj: 13-49-7075 od 23.04.2014. godine, podnesen od strane tužitelja. Ovim rješenjem od 23.04.2014. godine se (tačkom 1. dispozitiva) tužitelju odobrava djelimično pristup informacijama koje se odnose na dostavljenje kopija ugovora o djelu; (2) u skladu sa tačkom 1. ovog rješenja, odobrava se pristup informacijama u dijelu kojim se traži podatak o utrošenim sredstvima za ovu namjenu u 2012. i 2013. godini kako slijedi: - u 2012. godini Ministarstvo za rad, socijalnu politiku, raseljena lica i izbjeglice Kantona Sarajevo je u svrhu zaključenih ugovora o djelu utrošilo sredstva u iznosu od 7.100,00 KM; u 2013. godini Ministarstvo za rad, socijalnu politiku, raseljena lica i izbjeglice Kantona Sarajevo je u svrhu zaključenih ugovora o djelu utrošilo sredstva u iznosu od 39.900,00 KM; do povećanja iznosa sredstva u 2013. godini u odnosu na 2012. godinu došlo je iz razloga što je bilo neophodno osigurati obezbjeđenje objekata u Gladnom polju, gdje su bile smještene izbjeglice, a koje su u ovom periodu preseljene u Ilijašu; s obzirom da ovaj objekat nije imao građevinsku i upotrebnu dozvolu bilo je potrebno isti obezbjeđiti da ne bi došlo do oštećenja ili otuđenja imovine; objekat je morao imati obezbjeđenje cjelodnevno (24 sata); (3) pristup informaciji u dijelu zahtjeva u kojem se traži dostavljanje kopija ugovora o djelu koje je ovo Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godine, ne može se odobriti iz razloga što navedena informacija predstavlja izuzetak u zaštiti privatnosti u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine F BiH“ broj: 32/01 i 48/11).

Tužbom od 24.06.2014. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor osporavajući rješenje tuženog od 26.05.2014. godine, uz obrazloženje da je tuženi nepravilno zaključio da se informacija smatra izuzetom od saopštavanja javnosti u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, jer nije sproveo test javnog interesa na način predviđen u članu 9. ovog Zakona, tj. nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o djelu koje je tuženo Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godini, te da nije obrazložio u kom pravcu bi mogla nastati šteta po legitimne ciljeve vanjske politike, interesa odbrane i zaštitu javne sigurnosti i za što je šteta da javnost dođe u posjed ovih podataka. Dalje se u obrazloženju tužbe navodi da tražene informacije uopće ne predstavljaju informacije koje se odnose na prihvatnost treće osobe, pa čak i ako tražene informacije u sebi sadrže tuđe lične podatke i mogu da oskrnave tuđe lične interese, zašto tuženi organ nije u konkretnom slučaju primjenio član 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, kojim je propisano da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija. Tužitelj nadalje smatra da je tuženi organ u konkretnom slučaju stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, te da ne stoji navodi tuženog organa da „sloboda pristupa informacijama nema prioritet nad pravom na privatnost, odnosno nema prioritet nad zaštitom ličnih podataka, niti je takav prioritet utvrđen važećim zakonskim propisima“. Navodeći da je u članu 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, propisano da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju, između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što ukuljučuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa, tužitelj ističe da je tuženi u konkretnom slučaju propustio da uzme u obzir faktor javnog interesa u smislu člana 9. Zakona jer nije dovoljno, kako javni organ smatra, da je samo moguće odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenja, pa da se, samo po tom osnovu, uskrati slobodan pristup informacijama. Na kraju se navodi da je nadležni javni organ u donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnom interesu u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr. i da odobri pristup traženim informacijama. Zbog svega navedenog tužitelj je predložio da se tužba usvoji, poništi osporeno rješenje tuženog od 26.05.2014. godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da ostaje kod osporenog rješenja, jer je kao javni organ prilikom donošenja rješenja u cijelosti postupio na način propisan Zakonom o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“ broj: 32/01 i 48/11) i Zakonom o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj: 49/06), te da navode tužitelja smatra neosnovanim iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja, pa predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Postupajući po ovom zahtjevu tuženi organ je donio (prvostepeno) rješenje od 23.04.2014.godine, kojim je razdvojio traženu informaciju na način da je naveo tačan iznos novčanih sredstava koja su utrošena na ime zaključenih ugovora o dijelu u 2012. i 2013.godini, dao obrazloženje zašto je došlo do povećanja utroška sredstava na ime zaključenih ugovora o dijelu i odbio pristup informaciji u dijelu zahtjeva u kojem se traži dostavljanje kopija ugovora o djelu koje je (tuženo) Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godine, iz razloga što navedena informacija predstavlja izuzetak u zaštiti privatnosti u smislu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, odnosno u obrazloženju rješenja naveo da ne može odobriti pristup informacijama u cijelosti, odnosno dostaviti kopije zaključenih ugovora o djelu, iz razloga što zaključeni ugovori sadrže podatke koji imaju karakter lične prirode saglasno Zakonu o zaštiti ličnih podataka - član 3. stav 1., prema kojem je „lični podatak bilo koja informacija koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet lica, a „nosilac podataka“ je fizičko lice čije identitet može ustanoviti ili identifikovati neposredno ili posredno, naročito na osnovu jedinstvenog matičnog broja, te jednog ili više faktora karakterističnih za fizički, fiziološki, mentalni, ekonomski, kulturni ili socijalni identitet tog lica“, pri čemu se organ pozvao na odredbu člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine.

Imajući u vidu navedene podatke spisa predmeta, odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine i Zakona o zaštiti ličnih podataka, sud cijeni da prije donošenja osporenih akata tuženi organ nije utvrdio pravo stanje stvari u smislu odredaba član 7., 8. i 133. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj: 2/98 i 48/99), odnosno nije utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su značajne za rješenje ove upravne stvari i nije stranci omogućio da ostvari i zaštiti svoja prava i pravne interese, a da bi mogao na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijeniti materijalno pravo.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH ("Službene novine Federacije BiH" broj: 32/01, 48/11), predviđeno je da informaciju predstavlja svaki materijal kojim se prenose činjenice, mišljenja, podaci ili bilo koji drugi sadržaj, uključujući svaku kopiju ili njen dio, bez obzira na oblik, karakteristike, vrijeme kada je sačinjena i kako je klasificirana. Odredbom člana 4. istog Zakona dato je pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa svakom fizičkom i pravnom licu, a uspostavljena obaveza javnog organa da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim tim Zakonom. Odredbom člana 2. navedenog Zakona propisano je da se odredbe tog zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu.

Definicija informacije data u citiranoj odredbi člana 3. Zakona podrazumijeva svaku činjenicu, mišljenje, podatak ili drugi sadržaj kojim raspolaže javni organ, bez obzira na njihov oblik, dakle i bez obzira da li je ili nije taj sadržaj pohranjen na nekom materijalnom sredstvu – ispravi, disku, audio ili video zapisu. Na ovakvo tumačenje citirane odredbe upućuje kako cilj samog Zakona o slobodi pristupa informacijama izražen u članu 1. tačka 2. Zakona – omogućiti pravo pristupa informacijama u najvećoj mogućoj mjeri; tako i odredba člana 2. navedenog Zakona, iz koje proizlazi da se bilo koja odredba zakona ima tumačiti tako da se saopćavanje

informacija olakša i potakne. Predmetnim zakonom uopšte nije predviđena mogućnost odbijanja zahtjeva za pristup informaciji zbog toga što određeni sadržaj ne predstavlja informaciju u smislu tog zakona, već samo iz razloga što pod određenim uslovima informacija može biti izuzeta od saopštavanja.

Tužitelj je, kao i svako drugo fizičko ili pravno lice, u skladu s odredbom člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovlašten informaciju zahtijevati u postupku pristupa informacijama, te je tuženi organ stoga bio dužan, ako je dio tražene informacije utvrdio kao izuzetak (od priopćavanja tražene informacije jer je utvrdio da informacija uključuje osobne interese koji se odnose na privatnost treće osobe), u smislu odredbe člana 8. i 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, riješiti (i) o zahtjevu tužitelja (za dostavljanje kopija ugovora o dijelu...), na način da se izdvoji takav dio (na kopiji ugovora o dijelu), prekriju „lični podaci“, odnosno bilo koja informacija koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi indentitet lica zaštićenih informacija i tako omogućiti uvid u preostali dio dokumenta i time se ne bi narušile odredbe ovog Zakona, kao i Zakona o zaštiti ličnih podataka. Također tuženi organ nije u postupku pouzdano utvrdio i ocijenio da dostavljanje tražene informacije nije u javnom interesu u smislu člana 9. stav 1. i 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, tačnije nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o dijelu koje je organ zaključivao u 2012. i 2013. godini, niti u kom pravcu bi mogla nastati šteta po legitimne ciljeve vanjske politike, interesa odbrane i zaštitu javne sigurnosti i zašto je šteta da javnost dođe u posjed ovih podataka, a što tužba osnovano prigovara.

S obzirom na izloženo ovaj sud nalazi da su prvostepeno i osporeno rješenje doneseni uz povredu pravila upravnog postupka, kao i materijalnog prava, iz kojeg razloga je primjenom odredbe člana 36. stav 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, donio odluku kao u izreci, kako bi tuženi organ (uz predhodno pozivanje tužitelja, kao podnosioca zahtjeva, radi davanja mogućnosti da se, između ostalog, izjasni da li mu je za ovo „Istraživanje o dostupnosti javnih informacija“ potrebno i dalje pribavljanje kopije svih ugovora o dijelu iz 2012. i 2013. godine...) u ponovnom postupku donio pravilno i na zakonu osnovano rješenje, vodeći računa o primjedbama i pravnim shvatanjima suda iznesenim u ovoj presudi.

S U D I J A
Aida Salčinović - Kuljanin

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.